ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Capital group SERVICE s. r. o.**, IČO: 27764338
se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1 – Nové Město
zastoupená JUDr. Ing. Pavlem Sorokáčem, MBA, advokátem
se sídlem Pařížská 68/9, Praha 1 – Staré Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. MZP/2023/251/1255,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ostrava (dále jen „ČIŽP“) rozhodnutím ze dne 14. 4. 2023, č. j. ČIŽP/49/2023/3415 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle zákona č. 282/1991 Sb.,

o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), a to

a) ve výroku I. z přestupku dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP, kterého se dopustila tím, že jako vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa (dále také „PUPFL“) p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v k. ú. X (dále také „lesní pozemky“), v období ode dne 1. 6. 2020 do 18. 2. 2021 (i) nezalesnila holiny vzniklé na částech lesních pozemků, zobrazených v odborném posouzení Ústavu pro hospodářkou úpravu lesů, Brandýs nad Labem-Stará Boleslav č. 4889/12 od srpna do 3. 12. 2012 a (ii) neobnovila části lesních pozemků stanovištně vhodnými dřevinami v souladu s § 31 odst. 6 větou první zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „lesní zákon“), čímž vytvořila podmínky pro působení škodlivých biotických (šíření nežádoucích druhů rostlin) a abiotických (např. klimatických, půdních, hydrologických a topografických vlivů) činitelů. Následkem jednání žalobkyně došlo na dotčených plochách ke škodám na funkcích lesa jako složky životního prostředí, konkrétně hydricko-vodohospodářských, edaficko-půdoochranných, ekologicko-stabilizačních, zdravotně-hygienických a rovněž bioprodukčních, čímž ohrozila životní prostředí v lesích;

b) ve výroku II. z přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP, kterého se dopustila tím, že v období ode dne 10. 6. 2020 do de 26. 11. 2021 části dotčených lesních ploch neobhospodařovala účelně podle lesního zákona, když tyto udržovala v nezalesněném stavu k realizaci možného záměru v podobě sjezdové tratě, a to bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů Městského úřadu Jablunkov, konkrétně žalobkyně v postavení vlastníka lesa neprovedla soubor opatření vedoucích ke vzniku následného lesního porostu, neodstranila tři betonové patky pro možné zasněžování a neučinila včasná a dostatečná opatření proti opakovanému sečení dotčených ploch, při němž byly také poškozovány stromky z přirozené obnovy výškově převyšující výšku sečícího mechanismu, např. formou tzv. oplocenek, případně individuální ochranou. Tím žalobkyně neoprávněně používala části dotčených lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, následkem čehož došlo ke škodám na funkcích lesa jako složky životního prostředí, konkrétně hydricko-vodohospodářských, edaficko-půdoochranných, ekologicko-stabilizačních, zdravotně-hygienických a rovněž bioprodukčních, čímž ohrozila životní prostředí v lesích.

Za uvedené přestupky uložil ČIŽP žalobkyni výrokem III. pokutu ve výši 1 000 000 Kč a současně výrokem IV. povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 3 500 Kč.

2. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný tak, že zrušil výrok I. a řízení ve věci přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP zastavil. Dále žalovaný změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že výroky I. a II. prvoinstančního rozhodnutí nově označil jako výrok I., upravil znění skutkové věty ve vztahu k přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP dle odpovídajícího znění v souvislosti se zastavením řízení v části týkající se přestupku podle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o ČIŽP a změnil výši pokuty z částky 1 000 000 Kč na částku ve výši 800 000 Kč. Výrok IV. prvoinstančního rozhodnutí pak nově označil jako výrok II. a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně nyní podanou žalobou.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

3. **Žalobkyně** v podané žalobě brojí proti závěrům žalovaného ohledně udržování ploch v nezalesněném stavu a s tím souvisejícím neprovedením opatření vedoucích ke vzniku lesního porostu k realizaci možného záměru v podobě provozování sjezdové tratě. Žalobkyně má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil závěry plynoucí z předloženého znaleckého posudku č. 693-5/2022, zpracovaného Ing. Z. N. (dále jen „znalecký posudek Ing. N."), které následně ani nezohlednil při svém rozhodování. Znalecký posudek prokazuje ve vztahu k nyní posuzované věci rozhodné skutečnosti, přestože byl vypracován mimo období, v němž měl být vytýkaný skutek spáchán. Znalecký posudek totiž prokazuje, že plochy v posudku uvedené jako zalesněné, byly i ve vytýkaném období zalesněny nebo se na nich vyskytovala minimálně životaschopná obnova mající vliv na plnění funkcí lesa. Stejně tak znalecký posudek minimálně prokazuje aktivní kroky žalobkyně ve vztahu k zalesňování dotčených pozemků, což může dle žalobkyně představovat liberační důvod či polehčující okolnost, neboť následné jednání žalobkyně může zhojit škodlivý následek a zamezit ohrožení životního prostředí. Žalobkyně rovněž namítá nesprávně stanovenou velikost plochy pozemků, jejíž nezalesnění je jí kladeno za vinu. Ze znaleckého posudku Ing. N. ve vztahu k současně platné legislativě o obnově lesních pozemků vyplývá, že plocha k zalesnění dotčených pozemků činí 10 626 m² (1,06 ha) a plocha, na které nebyla provedena umělá obnova lesa a nevyskytuje se zde přirozená obnova nebo jen v minimálním množství činí 3 946 m² (0,40 ha). Dále v rámci správního řízení ČIŽP nepřihlédla k tomu, že ačkoliv se na některých plochách nevyskytuje obnova vyhovující co do své kvality vyhlášce č. 456/2021 Sb., o podrobnostech přenosu reprodukčního materiálu lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnostech o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 456/2021 Sb."), mohou i přesto tyto plochy plnit některé funkce lesa.

4. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, když se žalovaný stejně jako ČIŽP dostatečně nevypořádal se skutečnostmi, jež žalobkyně nemohla objektivně ovlivnit (nedostatek vhodných sazenic, nutnost opětovného zalesnění, území s výskytem dřeva atraktivního pro kůrovce atd.), a které významným způsobem ztěžovaly proces zalesnění předmětných pozemků. Žalovaný byl povinen tyto skutečnosti a jejich dopad vyhodnotit minimálně ve vztahu k dovození odpovědnosti žalobkyně z hlediska liberačních důvodů, naplnění materiální stránky přestupku či polehčujících okolností. To žalovaný neučinil, což dle žalobkyně představuje porušení řádného správního procesu a pravidel pro hodnocení důkazů.

5. Co se týče reálně nezalesněné plochy dotčených pozemků, namítá žalobkyně, že žalovaný dostatečně neposoudil a nevyhodnotil okolnosti týkající se pásma kolem lesní cesty evidovaného v katastru nemovitostí jako pozemek p. č. XG v katastrálním území X (dále jen „lesní cesta"). Žalobkyně uvedla, že umístění lesní cesty, jakož i plocha lesní cesty neodpovídá stavu zapsanému v katastru nemovitostí, toto umístění je dáno historicky a žalobkyně lesní cestu nevybudovala ani se o ni nezasadila. Lesní cesta je rovněž dlouhodobě využívána k lesní dopravě a zároveň se jedná o cestu důležitou pro případný pohyb vozidel složek integrovaného záchranného systému, přičemž obec Dolní Lomná sama požádala žalobkyni, aby lesní cestu a pásmo kolem ní udržovala v nezalesněném stavu. Dále Městský úřad Jablunkov žalobkyni po uplynutí lhůty neupozornil na to, že by nezalesnění dotčených pozemků vykazovalo nedostatky a učinil tak až v roce 2021, když uložil žalobkyni opatření

k nápravě nedostatků, aniž by však se žalobkyní zahájil přestupkové řízení. Stejně tak Městský úřad Jablunkov věděl o žádosti obce Dolní Lomná nezalesňovat pás kolem cesty, přesto neučinil ve vztahu k žalobkyni žádný aktivní krok, jímž by s tímto vyjádřil nesouhlas, proto byla žalobkyně v dobré víře, že nezalesnění lesní cesty není v rozporu se zákonem a nedopouští se tak porušení žádné povinnosti. V neposlední řadě nezalesnění pozemků v části, kterou reálně (nikoli dle stavu uvedenému v katastru nemovitostí) vede lesní cesta a tomu přiléhající pásmo, akceptuje rovněž Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy. Dle žalobkyně nemůže v této souvislosti obstát závěr žalovaného, že pozemek p. č. XG v katastrálním území X není předmětem řízení, neboť je rozhodný faktický stav a to, jak je tento stav způsobilý ovlivnit posouzení odpovědnosti žalobkyně za vytýkané jednání. Jedná se o natolik významnou okolnost, že ji měl žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednit. Kromě toho žalobkyně nemohla tento nesoulad nikterak ovlivnit, neboť v dané době nebyla vlastníkem citovaného pozemku. Za nepodstatnou pak považuje žalobkyně skutečnost, že žádost obce Dolní Lomná byla žalobkyni zaslána až v průběhu zahájené kontroly.

6. Žalobkyni nelze objektivně vinit z toho, že nejednala se třetími subjekty provozujícími po lesních cestách lesní dopravu, když není v možnostech jednoho subjektu, aby tyto subjekty při zvýšené lesní dopravě například v době kůrovcové kalamity zjišťoval a s těmito jednal. Dle žalobkyně rovněž nelze předpokládat, že by vysazené sazenice či jiná opatření zabránila historicky a dlouhodobě provozované lesní dopravě v místech, kde není možné zvolit alternativní možnost průjezdu.

7. Ohledně neodstranění tří betonových patek namítá žalobkyně překážku věci rozsouzené a porušení zásady ne bis in idem, neboť je opětovně trestána za totožné protiprávní jednání, byť v odlišném časovém období. Vytýkané jednání v podobě neodstranění betonových patek ze strany žalobkyně představuje trvající přestupek, přičemž žalovaný se v nyní posuzované věci nezabýval povahou tvrzeného přestupku a s tím související totožností skutku. Žalobkyně má za to, že pouze rozdílné časové období, za něž je žalobkyni tvrzené jednání vytýkáno, nepostačuje, když odlišnost skutku se posuzuje zejména s ohledem na osobu pachatele a způsobený následek. I za situace, kdy by však bylo možné jednání žalobkyně spočívající v neodstranění betonových patek možné označit za porušení § 13 odst. 1 lesního zákona, je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a žalovaný jednání zjevně spojuje s nesprávně stanovenou plochou. Z textu výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že se mela žalobkyně jednání dopustit k částem ploch, jak jsou specifikovány v úvodní části výroku (holiny vzniklé od srpna do 3. 12. 2012, zobrazené v mapové příloze odborného posouzení č. 4889/12), zatímco z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že se žalobkyně měla vytýkaného jednání dopustit neodstraněním betonových patek, a tedy části pozemků pod betonovými patkami nemohly být účelně obhospodařovány. Žalovaný se rovněž vůbec nezabýval tím, jakým způsobem mělo neodstraněním betonových patek dojít k ohrožení či poškození životního prostředí.

8. V souvislosti s neučiněním včasných a dostatečných opatření proti opakovanému sečení žalobkyně namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že by na předmětných pozemcích prováděla sečení, při němž byly poškozovány stromky z přirozené obnovy, které byly vyšší než výška pokosového mechanismu. Ve správním řízení bylo prokázáno, že na předmětných pozemcích žalobkyně sečení neprováděla, neboť jej realizovaly třetí subjekty odlišné od žalobkyně. Žalobkyně má za to, že jí nelze přičítat odpovědnost za následek, který svým jednáním nezpůsobila, když přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP se může

dopustit jakákoliv osoba, nejen vlastník lesa. Žalobkyně je přesvědčena, že závěr žalovaného o naplnění této skutkové podstaty nemůže obstát, neboť vytýkané jednání nelze po jakémkoli vlastníku lesního pozemku spravedlivě požadovat a přenášet na něj bez dalšího odpovědnost za protiprávní jednání třetí osoby.

9. Závěrem žalobkyně namítá nepřiměřený druh a výměru trestu, když s ohledem na veškeré okolnosti postačovalo uložení trestu ve formě napomenutí, případně měl žalovaný uložit pokutu při spodní hranici zákonné sazby. Nesoulad v uložené pokutě spatřuje žalobkyně v tom, že při spáchání dvou přestupků v prvoinstančním rozhodnutí mu byla uložena pokuta 1 000 000 Kč, zatímco v napadeném rozhodnutí mu byla za jeden přestupek uložena pokuta 800 000 Kč.

10. Žalobkyně proto žádá, aby Městský soud v Praze (dále „městský soud“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud žalobě nevyhověl žalobkyně žádá o moderaci uložené pokuty, a to do výše 200 000 Kč.

11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že většina argumentace, jíž žalobkyně uplatňuje v žalobních bodech, zazněla již v průběhu správního řízení a byla vypořádána v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí či v napadeném rozhodnutí. K namítané nesprávné výměře plochy pozemků žalovaný uvedl, že při určení celkové výměry vycházela ČIŽP z kontrolní činnosti a ze znaleckých posudků vyhotovených Lesnickou a dřevařskou fakultou Mendelovy univerzity v Brně č. 143/2020 (dále jen „posudek č. 143/2020“) a č. 154/2021 (dále jen „posudek č. 154/2021“). V této souvislosti poukazuje žalovaný na to, že znalecký posudek předložený žalobkyní byl vypracován až v roce 2022, tedy až po uplynutí doby trvání přestupku, proto stav na předmětných částech pozemků určených k plnění funkcí lesa (výměra nezalesněných holin) nepochybně nemohl korespondovat se stavem zjištěným v letech 2020 a 2021. Ze spisu rovněž vůbec nevyplývá, že by žalobkyně poskytla ČIŽP relevantní podklad prokazující provedení nějakého zalesnění ve vytýkaném období a došlo ke změně stavu částí předmětných PUPFL tak, aby byly dostatečně využívány k plnění funkcí lesa. Na menších částech PUPFL se v rozhodném období vyskytovala v travnatých plochách pomístně pouze přirozená obnova, která svým vývojem v daném čase nevykazovala trvalý výškový přírůst a neposkytovala záruku úspěšné obnovy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepřistoupila k žádné ochraně neprospívající přirozené obnovy před jejím poškozováním, nebylo ji možné považovat ani za životaschopnou. S přihlédnutím zejména k § 31 lesního zákona jednání žalobkyně rozhodně nemůže být považováno za způsob, jež by naplňoval v tomto ustanovení uvedený předpoklad. Dále žalovaný s odkazem na žádost obce Dolní Lomná ze dne 18. 11. 2020, v níž obec žádala ponechání nezalesněného koridoru v šířce 15 m na každou stranu od lesní cesty, upozornil, že sama žalobkyně na straně 11 žaloby uvádí, že tyto části předmětných PUPFL v dobré víře nezalesnil. Části předmětných PUPFL proto nebyly v rozhodném období zalesněny.

12. K argumentaci žalobkyně týkající se ztížení zalesnění, jež nemohla nijak usměrnit, žalovaný odkázal na strany 23 a 24 napadeného rozhodnutí a k namítanému nedostatku sadebního materiálu lesních dřevin a avizovanému vylepšování založených kultur konstatoval, že žalobkyně měla od roku 2013 několik let k tomu, aby sadební materiál objednala, získala a části předmětných PUPFL zalesnila. Kůrovec se na předmětných PUPFL od prosince 2012 do konce listopadu 2021 vůbec nevyskytoval, neboť zde neexistovaly stromy ve věkových třídách, kdy je napadení kůrovcem vůbec možné.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

13. K námitce žalobkyně týkající se postupu Městského úřadu Jablunkov žalovaný odkázal na stranu 9 až 11 a 14 až 15 napadeného rozhodnutí, ČIŽP se pak těmito skutečnostmi zabývala na straně 68 až 76 a také například na stranách 38 až 39 a 43 až 44 prvoinstančního rozhodnutí. Namítá-li žalobkyně, že Městský úřad Jablunkov s ní nezahájil přestupkové řízení pro nesplnění uložených opatření k nápravě, k tomu žalovaný uvádí, že opatření spočívalo v zalesnění holin v termínu nejpozději do 30. 6. 2022, přičemž žalobkyně byla prvoinstančním rozhodnutím uznána vinnou tím, že v období od 10. 6. 2020 do 26. 11. 2021 neobhospodařovala části předmětných PUPFL dle lesního zákona. Co se týče žádosti obce Dolní Lomná ohledně nezalesňování částí PUPFL přiléhajících k lesní cestě, tento přípis směřoval primárně žalobkyni a Městskému úřadu Jablunkov byl doručen bez toho, aniž by v něm bylo o cokoliv požádáno. Z toho důvodu jej Městský úřad Jablunkov nevyhodnotil jako žádost, ale pouze jako informativní akt, který mu byl zaslán na vědomí. Agentuře ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy, pak tento přípis nebyl zaslán vůbec a tvrzení, že tato akceptuje nezalesnění části předmětných PUPFL přiléhajících k lesní cestě vůbec neodpovídá skutečnosti (viz např. strana 10 a 11 napadeného rozhodnutí).

14. Žalovaný dále s odkazem na § 31 odst. 1 lesního zákona uvedl, že žalobkyně byla jako vlastník lesa povinna provádět taková opatření, aby na částech předmětných PUPFL byla obnova lesního porostu a jeho výchova provedeny včas s cílem zlepšovat funkce lesa. Tak žalobkyně nepostupovala, přičemž využívání lesní cesty k dopravě nemohlo být překážkou k provedení zalesnění navazujících částí předmětných PUPFL (mimo lesní cestu), neboť lesní zákon nestanoví v žádném svém ustanovení výjimku ze zákonné lhůty zalesnění holin na porostní půdě z důvodu realizované lesní nebo jakékoliv jiné dopravy. Zalesnila-li by žalobkyně předmětné PUPFL vhodným sadebním materiálem lesních dřevin a oplotila je v jejich hranicích, tj. mimo lesní cestu, k jejich poškozování by rozhodně v takovém rozsahu nedocházelo. Žalobkyně tudíž neudělala vše, co mohla a měla. Právě několikaletým oddalováním naplnění zalesňovací povinnosti se stav předmětných částí PUPFL včetně lesní cesty zhoršoval, zvyšovalo se erozivní ohrožení a docházelo tak k ohrožování lesů, což neodpovídá tvrzení žalobkyně, že vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby předmětné části PUPFL plnily funkce lesa. Místo toho zde žalobkyně nechala vybudovat základové patky pro zasněžování včetně vodovodního potrubí, elektro přípojek a sdělovacích kabelů. Žalovaný má rovněž s ohledem na obsah spisu za to, že dílčí jednání žalobkyně směřovala k udržení bezlesí a následnému vybudování sjezdové tratě. Žalobkyně v pozici vlastníka předmětných PUPFL měla exaktně vědět o průběhu hranic svého lesního majetku, aby mohla zalesnit pouze rozhodné PUPFL a ne jiné pozemky.

15. Ohledně námitek žalobkyně vztahujících se k betonovým patkám žalovaný uvedl, že vlastník lesa je při hospodaření v lese povinen mimo jiné usilovat o to, aby byly funkce lesa zachovány a musí si počínat tak, aby nedocházelo k ohrožování či poškozování lesů. Z výroku II. napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že jednání žalobkyně zahrnující kromě dalších dvou dílčích jednání i jednání spočívající v neodstranění betonových patek naplňuje přestupek podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP, jehož se žalobkyně dopustila tím, že neoprávněně používala předmětné části PUPFL k jiným účelům, než pro plnění funkcí lesa. Městský úřad Jablunkov pak uložil žalobkyni příkazem ze dne 23. 11. 2020, č. j. MEJA 18575/2020, pokutu za přestupek dle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, tedy za samotné odejmutí lesní půdy z lesního půdního fondu pro jiné účely bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů. Tímto jiným účelem bylo v tomto případě provedení terénních úprav, odfrézování pařezů a vybudování betonových základových patek pro zasněžování včetně

vodovodního potrubí, elektro přípojek a sdělovacích kabelů. Žalobkyní namítaná totožnost skutku zde proto není dána. Za zcela nedůvodnou pak považuje žalovaný námitku žalobkyně týkající se nepřesnosti při vymezování vytýkaného jednání. Jednotlivá dílčí jednání totiž nelze jakkoliv plošně oddělovat, když k nim došlo na celé rozhodné výměře částí předmětných PUPFL. Tvrdí-li žalobkyně, že ponecháním tří betonových patek nemohlo dojít k ohrožení či poškození životního prostředí, k tomu žalovaný uvádí, že ohrožovací přestupek byl v daném případě dokonán samotným neoprávněným použitím lesní půdy k jiným účelům.

16. Ve vztahu k nedostatečným opatřením proti sečení na části předmětných PUPFL žalovaný uvedl, že povinnosti uvedené v příslušných ustanoveních lesního zákona (§ 13 odst. 1, § 11 odst. 2 a § 31 odst. 1) dopadají pouze na vlastníka lesa. Byla to proto žalobkyně, která měla učinit taková opatření, aby asanovala a připravila degradací půdy poškozené předmětné části PUPFL k zalesnění a následně včas zalesnila, provedla ochranu nově založených kultur či přirozené obnovy, aby funkce lesa mohly být zachovány. V nyní posuzované věci proto není podstatné, kdo fakticky sečení na dotčených PUPFL prováděl. Kromě toho žalobkyně se dozvěděla o poškozování přirozené obnovy kosením dne 13. 11. 2020, přesto do dne 26. 11. 2021 neprovedla žádná opatření vedoucí k zamezení tohoto jednání.

17. K námitce žalobkyně ohledně druhu a výše uloženého trestu žalovaný uvedl, že ČIŽP veškeré rozhodné skutečnosti uspokojivě odůvodnila. Žalovaný pak z důvodu zrušení výroku I. prvoinstančního rozhodnutí snížil pokutu o 200 000 Kč, přičemž posuzoval výši pokuty se zřetelem k závěrům učiněným ČIŽP, přihlédl k významu a rozsahu následků uvedených v prvoinstančním rozhodnutí i ke způsobu jeho spáchání. Rovněž vzal v potaz dobu trvání přestupku a přihlédl k tomu, že žalobkyně byla již v minulosti za obdobný přestupek a další přestupky rozhodnutím ČIŽP sankcionována. Stejně tak žalovaný posoudil polehčující a přitěžující okolnosti a z dostupných údajů zjistil majetkové poměry žalobkyně, která i přes výzvu tyto nedoložila. Žalovaný tak výši pokuty nepovažuje ani za likvidační.

18. V replice k vyjádření žalovaného **žalobkyně** zopakovala svou žalobní argumentaci a nad rámec označila argumentaci žalovaného ve vztahu ke znaleckému posudku Ing. N. za ryze účelovou, použitou s cílem za každou cenu odvrátit závěry v tomto znaleckém posudku uvedené. Znalecký posudek Ing. N. je sice datován ke dni 22. 9. 2022, při jeho zpracování však bylo vycházeno z podkladů, jež jsou z doby předcházející tomuto datu, a to je nutné zohlednit. Kromě toho sám žalovaný protiprávnost žalobkynina jednání odůvodňuje a staví na listinách nevyhotovených v předmětném období (viz znalecký posudek č. 154/2021 ze dne 9. 12. 2021 a protokol o kontrole ze dne 28. 12. 2021). Žalovaný tak nedůvodně odmítá přihlédnout k důkazu, který je ve prospěch žalobkyně, pro jeho vyhotovení mimo předmětné období, zatímco k jiným důkazům, jež jsou v neprospěch žalobkyně, žalovaný přes tento „nedostatek“ bez dalšího přihlíží a usuzuje dokonce vinu žalobkyně. Dále má žalobkyně za to, že minimálně předložený email pana J. S. ze dne 11. 11. 2020 a jím vystavená faktura potvrzující výsadbu stromků jsou podklady, jež jsou způsobilé prokázat provedení nového zalesnění ze strany žalobkyně. V této souvislosti poukazuje žalobkyně na to, že z dikce vyjádření žalovaného „že by provedl ve vytýkaném období nové zalesnění“ ve spojení s textem výroku napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobkyni není vůbec vytýkáno, že by v rozhodném období zalesnění nedosahovalo kvalitativních požadavků dle zákona, ale je jí vytýkáno pouze neučinění souboru opatření vedoucích ke vzniku následného lesního porostu, tedy neprovedení zalesnění bez dále specifikovaných požadavků na jeho kvalitu. Učinění těchto opatření však prokazuje právě znalecký posudek Ing. N.

Odkazuje-li pak žalovaný na rozhodnutí Městského úřadu Jablunkov ze dne 1. 2. 2021, č. j. MEJA 1467/2021, je tato argumentace bez významu, neboť posouzení stavu pozemků se vztahuje k jeho řádnému zalesnění, tedy k výslednému stavu, který však není předmětem skutkové věty vytýkaného přestupku, a posouzení stavu pozemků se vztahuje k datu 1. 2. 2021, kdy do konce vytýkaného období 26. 11. 2021 mohlo dojít ke změnám ve stavu lesního porostu.

19. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný žádným způsobem neprokázal příčinnou souvislost mezi nezalesněním předmětných pozemků ve vytýkaném období a tvrzeným záměrem žalobkyně realizovat zde sjezdovou trať. Žalobkyně naopak pozemky zalesňovala a činila opatření směřující k zalesnění, což by v případě záměru vybudovat zde sjezdovou trať bylo nejen nelogické, ale zejména nehospodárné. Co se týče betonových patek, tyto byly vybudovány v roce 2019, žalobkyně byla za jejich výstavbu potrestána a nikdy nebyla vyzvána k jejich odstranění. Žádala-li pak žalobkyně o změnu územního plánu obce Dolní Lomná, byla tato žádost podána na samém konci předmětného období a naopak prokazuje, že měla-li žalobkyně záměr realizovat na předmětných pozemcích sjezdovou trať, chtěla by tak činit v souladu se zákonem.

20. Ohledně výskytu kůrovce na dotčeném území označila žalobkyně tvrzení žalovaného za nepravdivé a poukázala na dokument s názvem „Vyjádření OLH k odchytu kůrovce na lesních pozemcích Capital Group Service s. r. o.“ ze dne 2. 9. 2014, který potvrzuje výskyt kůrovce na dotčeném území právě v době, o níž žalovaný uvádí opak.

21. Argumentuje-li žalovaný, že se ohledně přípisu obce Dolní Lomná ze dne 18. 11. 2020, č. j. 730/326/20, nejednalo o žádost, k tomu žalobkyně uvedla, že není rozhodné, zda ze strany obce směřovala vůči Městskému úřadu Jablunkov výslovná žádost či nikoliv. Ze strany žalovaného se jedná o výkladový formalismus bez zohlednění skutečného obsahu přípisu. Ze spisu je zřejmé, že Městský úřad Jablunkov přípis obce Dolní Lomná obdržel, přičemž každý správní orgán může, resp. v případě zjištění relevantních skutečností musí z úřední povinnosti zahájit řízení či učinit jiný příslušný úkon, jsou-li k tomu dány důvody. K tomu nedošlo, proto lze dovodit, že Městský úřad Jablunkov postup žalobkyně v návaznosti na obdrženou žádost svým postupem fakticky schválil.

22. V doplnění žalobní argumentace ze dne 30. 9. 2024 žalobkyně uvedla, že v mezidobí požádala o vydání souhlasu s dělením lesních pozemků p. č. XA, XB, XC, XD a XH v katastrálním území Dolní Lomná a o trvalé odnětí některých nově doměřených pozemků z plnění funkce lesa. Rozhodnutím Městského úřadu Jablunkov, odbor životního prostředí a zemědělství ze dne 23. 7. 2024, č. j. MEJA 12286/2024, které nabylo právní moci dne 25. 7. 2024, došlo k rozdělení lesních pozemků dle přiloženého geometrického plánu. Zároveň bylo citovaným rozhodnutím povoleno trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa, a to konkrétně nově doměřených pozemků p. č. XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XH a XO, které nyní tvoří cestu odpovídající skutečnému a reálně fungujícímu stavu v předmětném území. Předmětná pozemní komunikace pak dle vyjádření Městského úřadu Jablunkov, odboru dopravy ze dne 16. 8. 2024 není místní komunikací, slouží mimo jiné k obhospodařování lesních pozemků, tj. k zajištění přístupu a příjezdu k nemovitostem v dané lokalitě, jedná se o stále v terénu dobře patrné cesty, které se v místě nachází dlouhodobě, je dopravně napojena na infrastrukturu v obci, je veřejně přístupnou účelovou komunikací, na níž je vlastník povinen umožnit obecný přístup, a užívání těchto komunikací a bez souhlasu silničního úřadu nelze zamezit jejich veřejnému užívání. Dle žalobkyně uvedené potvrzuje, že se nedopustila protiprávního jednání, když předmětnou

reálně existující historickou cestu a pásmo kolem ní nezalesnila. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 449/2005, je pak dle žalobkyně možné vztáhnout uvedené závěry i na vytýkané období, neboť již v té době vykazovala zpevněná lesní cesta znaky účelové komunikace, proto podléhala režimu zákona o pozemních komunikacích včetně institutu obecného užívání. V nyní posuzované věci tak nelze žalobkyni přičítat odpovědnost za nezalesnění vytýkané plochy.

23. **Žalovaný** v reakci na repliku žalobkyně a doplnění žalobní argumentace uvedl, že mu není známo, že by byla svážnice využívána k průjezdu vozidel složek integrovaného záchranného systému, když nahoře ve svahu nad předmětnými plochami nebyly a nejsou žádné trvale ani dočasně obývané nemovitosti. Nadto žalovaný dodal, že vozidla mohla do předmětné oblasti snáze dojet po daleko méně prudké lesní cestě, a to té, jež je na mapě viditelná mezi segmentem S8 a segmenty S9 a S13. Kromě toho žalovaný nepožadoval v rozhodnutí zalesnění a oplocení pozemku p. č. 2483 v katastrálním území Dolní Lomná, ale pouze pozemků na svážnici navazujících. Dále žalovaný uvedl, že výjimky ze lhůty pro zalesnění holin byly Městským úřadem Jablunkov žalobkyni ukládány rozhodnutími opakovaně (viz rozhodnutí ze dne 11. 12. 2014, č. j. MEJA 17788/2014, ze dne 16. 12. 2015, č. j. MEJA 21194/2015 a ze dne 2. 3. 2020, č.j. MEJA 21194/2020) bez toho, aniž by došlo k odstranění protiprávního stavu. V posledně jmenovaném rozhodnutí navíc Městský úřad Jablunkov uvedl, že lhůta pro zalesnění předmětných holin je již definitivní, nebude se dále prodlužovat a končí dnem 31. 5. 2020. Žalobkyně musela sama vědět, že od 1. 6. 2020 bude stav na části PUPFL považován za nezákonný. Ohledně sdělení Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy ze dne 27. 2. 2023 žalovaný uvedl, že tato v něm pouze uvedla, že případné využití stávající svážnice anebo její přeložky (ne obojí) pro účely naplnění zájmů ochrany přírody je po patřičném posouzení možné. Skutečnost, že Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy, nesouhlasí se stavem na předmětných PUPFL potvrzuje i závěr uvedený v citovaném přípisu na stranách 10 až 11 napadeného rozhodnutí. Dále před mýtní úmyslnou těžbou provedenou v roce 2012 se na částech předmětných PUPFL přiléhajících k pozemku p. č. XG v katastrálním území nacházely nerozvolněné, rozvolněné a proředěné lesní porosty dle lesních hospodářských osnov Jablunkov platných od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2018. Využívání předmětného pozemku k lesní dopravě mající za následek její poškozování včetně přilehlého okolí tak nemohlo být překážkou k provedení zalesnění navazujících částí předmětných PUPFL.

24. K doplnění žalobní argumentace žalovaný uvedl, že pozemek p. č. XG v katastrálním území X, který byl využíván rovněž jako svážnice a byl ve vlastnictví České republiky, nebyl předmětem přestupkového řízení. Ačkoliv byl tento pozemek reálně využíván i pro potřeby přibližování dříví, nemůže se žalobkyně dovolávat domnělého ochranného pásma přibližovací linky. Dle žalobce se v daném případě nejednalo o žalobkyní namítané imaginární „ochranné pásmo“, ale části předmětných PUPFL nebyly žalobkyní v rozhodném období zalesněny účelově. Žalovaný rovněž poukazuje na zásadní skutečnost, že pozemek p. č. XG v katastrálním území X v trase koliduje v délce pouze cca 100 metrů s trasou pouze jednoho z trvale odejmutých pozemků (p. č. XJ v katastrálním území Dolní Lomná), který vznikl oddělením od některých předmětných pozemků. Další nově vzniknuvší pozemky p. č. XO, XH, XN, XM a XL ve své trase vůbec nerespektují trasu svážnice. Před žalobkyní provedenou mýtní úmyslnou těžbou v roce 2012 nově odejmuté pozemky (vyjma pozemku p. č. XJ) byly součástí lesních porostů nacházejících se na dotčených lesních pozemcích. Nejednalo se tedy o žádnou historickou lesní cestu trasovanou

přes části předmětných PUPFL, ale naopak v důsledku odlesnění v roce 2012 vznikly účelově nezalesněné pozemky v trase sjezdové tratě, které byly využívány rovněž k přibližování dříví.

III. Posouzení žaloby

25. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

26. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Městský soud k důkazu neprovedl rozhodnutí Městského úřadu Jablunkov ze dne 23. 7. 2024, č. j. MEJA 12286/2024, vyjádření téhož úřadu ze dne 16. 8. 2024, č. j. MEJA 13440/2024 a geometrický plán, neboť se jedná o podklady a dokumenty, které se týkají období července a srpna 2024, tedy doby následující po vydání napadeného rozhodnutí. Pro přezkum rozhodnutí správního orgánu je přitom rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

27. Městský soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná"* [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)].

28. Městský soud na tomto místě dále uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

29. Ve vztahu ke všem žalobním námitkám městský soud předesílá, že tyto žalobkyně přenesla v takřka shodném znění do žaloby ze svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a rovněž je uplatňovala i v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identické odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.

30. Městský soud připomíná, že nereprezentuje-li žalobkyně v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikaturním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na námitky žalobkyně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

31. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný dostatečně neposoudil a nezohlednil závěry plynoucí z žalobkyní předloženého znaleckého posudku Ing. N. Jím žalobkyně dokládala mimo jiné nesprávně určenou plochu pozemků, jejíž nezalesnění je jí vytýkáno, a navíc znalecký posudek prokazuje, že v něm uvedené plochy byly i ve vytýkaném období zalesněny nebo se na nich vyskytovala minimálně životaschopná obnova mající rovněž vliv na plnění funkcí lesa. Žalobkyně má za to, že znalecký posudek Ing. N rovněž prokazuje aktivní kroky žalobkyně ve vztahu k zalesňování dotčených ploch, což je minimálně polehčující okolností, jíž mohla žalobkyně zhojit škodlivý následek vytýkaného jednání a zamezit ohrožení životního prostředí.

32. Námitkou v obsahově téměř shodném znění se ČIŽP zabývala na stranách 36 až 38 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný pak na stranách 21 až 22 napadeného rozhodnutí. ČIŽP uvedla, že znalecký posudek Ing. N. byl vypracován na základě terénního šetření provedeného dne 14. 9. 2022 a nepopisuje tedy stav předmětných lesních pozemků a dotčených ploch v době spáchání přestupků. Znalec Lesnické a dřevařské fakulty Mendelu přitom zachytil stav na dotčených pozemcích při místním šetření provedeném dne 25. 11. 2020, tedy dávno před obdobím, než kdy jej provedl Ing. N. Co se týče výměry plochy pozemků, k tomu ČIŽP uvedla, že znalec Ing. N. do plochy k zalesnění nezapočítává plochu o výměře 2 448 m², tj. 0,25 ha, jež nese stopy po přibližování dříví a v tomto ohledu nejsou závěry znalce v souladu s lesním zákonem a prováděcími předpisy. Rovněž Ing. N. provedený odpočet ochranné zóny vleku ve výši 2 026 m², tj. 0,20 ha, je vyšší než odpovídá

skutečnosti, když při tomto odpočtu vycházel znalec pouze ze sdělení žalobkyně. Naproti tomu ČIŽP nevycházela pouze ze sdělení účastníka, ale provedla v programu QGIS pomocí nástroje Georeferencování rastru vektorizaci výkresu „*Určení ploch pro odnětí z lesních pozemků akce Lanová dráha SKI ARMÁDA – DOLNÍ LOMNÁ*“, na němž bylo zobrazeno ochranné pásmo lanové dráhy, a provedla výpočet výměry, jež se překrývá s předmětnými plochami. Žalovaný k otázce výměr uvedl, že tyto vychází z kontrolní činnosti ČIŽP a ze znaleckých posudků Lesnické a dřevařské fakulty Mendelu č. 143/2020 z prosince 2020 (dále jen „znalecký posudek č. 143/2020“) a č. 154/2021 z 9. 12. 2021 (dále jen „znalecký posudek č. 154/2021“). Zároveň v souladu s ČIŽP upozornil na to, že znalecký posudek Ing. N. byl vypracován až v roce 2022, proto stav na částech předmětných PUPFL nepochybně nemohl korespondovat se stavem v letech 2020 a 2021. Žalovaný rovněž připomněl, že znalecký posudek Ing. N. vycházel při stanovování plochy zalesnění z nové vyhlášky č. 456/2021 Sb., o podrobnostech přenosu reprodukčního materiálu lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnostech o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa, účinné od 1. 1. 2022, ve znění vyhlášky č. 186/2022 Sb., kterou se mění vyhláška č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování. Zatímco znaleckými posudky vypracovanými LDF Mendelu byl stanoven rozsah zalesnění na základě vyhlášky č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa. Konečně sběr podkladů k vypracování znaleckého posudku č. 154/2021 ze strany Lesnické a dřevařské fakulty Mendelu byl zahájen na základě jí doručeného spisu inspekcí dne 27. 10. 2021, tedy v rozhodném období, ve kterém mělo dojít k přestupku.

33. Co se týče nezohlednění skutečnosti, že se na některých pozemcích vyskytovala minimálně životaschopná obnova mající vliv na plnění funkcí lesa, k tomu žalovaný na straně 22 napadeného rozhodnutí uvedl, že uvedené neodpovídá reálnému stavu. ČIŽP určila plochy segmentů, jež neplní funkci lesa dostatečně tak, aby na nich nedocházelo k erozi a degradaci půdy, k narušení vodního, světelného režimu a mikroklimatu a poškození částí přirozené obnovy určila na základě znaleckých posudků č. 143/2020 a č. 154/2021. Stejně tak Městský úřad Jablunkov ve svém rozhodnutí ze dne 2. 3. 2020, č. j. MEJA 4443/2020 konstatoval, že se na předmětných částí PUPFL životaschopná obnova nevyskytuje.

34. Ohledně žalobkyní tvrzených aktivních kroků vedoucích k zalesnění žalovaný na stranách 23 až 24 napadeného rozhodnutí uvedl, že ze závěrů RNDr. M. uvedených ve Vstupním biologickém průzkumu, závěrečné zprávě, rovněž vyplývá, že se na předmětných PUPFL žádný lesní porost nevyskytuje, proto funkce lesa nemohou být naplňovány. Žalovaný opětovně odkázal na závěry Městského úřadu Jablunkov uvedené v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2020, v nichž je uvedeno, že ke dni 1. 2. 2020 nebylo ze strany žalobkyně provedeno řádné zalesnění dotčených pozemků. Konečně ze znaleckého posudku č. 143/2020 (strana 10 až 11) a znaleckého posudku č. 154/2021 se podává, že na předmětných PUPFL nebyla od listopadu 2020 do listopadu 2021 provedena žádná umělá obnova (zalesnění). Ve spise rovněž není ze strany žalobkyně doložen žádný list o původu sadebního materiálu lesních dřevin, který by potvrzoval umělou obnovu na dotčených pozemcích vhodným sadebním materiálem.

35. Jak městský soud uvedl výše v bodu [28] tohoto rozsudku, soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobkyni argumentaci, proto se danou námitkou věnoval pouze v míře

obecnosti, v jaké jí žalobkyně vznesla (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne sp. zn. 6 Afs 9/2015). Zároveň městský soud na tomto místě upozorňuje, že posudek znalce Ing. N. nelze označit za znalecký posudek, neboť znalec nebyl ustanoven k podání znaleckého posudku správním orgánem ve smyslu § 56 správního řádu. Uvedený posudek však nelze považovat ani za tzv. soukromý znalecký posudek ve smyslu § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy jako znalecký posudek zpracovaný soudním znalcem na žádost účastníka řízení, neboť neobsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Předložený znalecký posudek je tak pouze listinným důkazem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Afs 55/2017-104) a nepožívá proto důkazní síly znaleckého posudku jako je tomu u znaleckých posudků Lesnické a dřevařské fakulty Mendelu č. 143/2020 a č. 154/2021.

36. Městský soud dále uvádí, že ke skutečnostem týkajícím se namítané chybné výměry pozemků, zalesnění pozemků a aktivním přístupu žalobkyně obsaženým v rozhodnutích správních orgánů žalobkyně v podané žalobě nenamítá ničeho, pouze v této souvislosti v obecné rovině odkazuje na znalecký posudek Ing. N. Žalobkyně se nijak nevymezila vůči závěrům správních orgánů a konkrétně nespecifikovala, v čem spatřuje jejich nesprávnost. Stejně tak nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se správní orgány závěry ve znaleckém posudku Ing. N. dostatečně nezabývaly. Z obou rozhodnutí správních orgánů naopak vyplývá, že se závěry uvedenými v žalobkyní předloženém znaleckém posudku zabývaly, avšak i po vyhodnocení znaleckého posudku Ing. N. setrvaly na svých závěrech a odůvodnily, proč se s tam učiněnými závěry znalce Ing. N. neztotožnily. Na tyto důvody však žalobkyně nikterak nereagovala a svou argumentaci v tomto ohledu v podané žalobě nijak adekvátně nepřizpůsobila. Problematikou hodnocení důkazů správním orgánem se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021-45, v němž poukázal na to, že „*při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srovnej § 50 odst. 4 správního řádu).*“ V rozsudku ze dne 6. 1. 2022, čj. 1 Azs 314/2021-47 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*závěry správního orgánu o skutkové stránce věci nemohou být výsledkem jeho libovůle. Závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena. Soudy ve správním soudnictví mohou být pak povolány k tomu, aby přezkoumaly, zda tato úvaha výše uvedené náležitosti splňuje (srov. Rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2008, čj. 5 Afs 5/2008 – 75, č. 1702/2008 Sb. NSS).*“ Městský soud má za to, že ČIŽP i žalovaný se vypořádali s obsahem znaleckého posudku přesvědčivě, soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. I po vyhodnocení znaleckého posudku Ing. N. žalovaný setrval na svém názoru ohledně výměry dotčených pozemků a o tom, že tyto plochy nebyly v rozhodném období zalesněny. Žalovaný i ČIŽP prezentovali v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí vlastní hodnocení zjištěných skutečností a právní názor, které správnost závěrů znaleckého posudku spolehlivě vyvracejí. Stejně tak městský soud souhlasí s žalovaným, že znalecké posudky č. 143/2020 a č. 154/2021 byly vyhotoveny na základě zjištění učiněných blíže době spáchání přestupku a lépe tak zachycují posuzovaný stav dotčených pozemků. Městský soud pak v této souvislosti považuje za podstatné, že ČIŽP a žalovaný se předloženým znaleckým posudkem Ing. N. zabývali, vyhodnotili jej a

přesvědčivě odůvodnili, z jakého důvodu i nadále trvají na učiněném závěru ohledně spáchání přestupku ze strany žalobkyně. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje a i z hlediska přezkoumatelnosti jej považuje za dostatečný.

37. Nad rámec shora uvedeného městský soud uvádí, že skutečnosti tvrzené správními orgány týkající se nezalesnění předmětných ploch a celkového stavu v rozhodném období je podpořen i obsahem správního spisu. Například rozhodnutím Městského úřadu Jablunkov ze dne 1. 2. 2021, č. j. MEJA 1467/2021, tento žalobkyni uložil opatření k odstranění zjištěných nedostatků z důvodu, že na předmětných pozemcích došlo v průběhu II. pololetí roku 2012 ke vzniku rozsáhlých holin, které ale nebyly i přes opakované prodlužování lhůt pro zalesnění ke dni 1. 2. 2021 řádně zalesněny. Z protokolu o kontrole ČIŽP ze dne 28. 12. 2021, č. j. ČIŽP/49/2021/10494, na straně 22 vyplývá, že „*samotná přirozená obnova nacházející se na předmětných holinách nevytváří předpoklady k zajištění porostu (ve smyslu § 2 písm. j), § 31 odst. 1 lesního zákona a § 2 odst. 6 vyhlášky č. 139/2004 Sb.). Většina stromků z přirozené obnovy mimo jiné nevykazuje trvalý výškový přírůst (a to i následkem opakovaného sečení části předmětných lesních pozemků). Na předmětné lokalitě probíhá činnost neslučitelná s lesnickým hospodařením (sečení, pojezd těžké mechanizace), která nejen limituje přirozenou obnovu, ale také plnění všech funkcí lesa*“. Konečně i ze znaleckých posudků Lesnické a dřevařské fakulty Mendelu č. 143/2020 a č. 154/2021 bez dalšího vyplývá, že na předmětných pozemcích nejsou patrné známky přípravy půdy pro obnovu lesa a není na těchto pozemcích ani patrno, že by zde měla probíhat umělá obnova. Oba citované znalecké posudky rovněž upozorňují na to, že bez umělé obnovy nelze v předmětné lokalitě očekávat zajištění lesních porostů do 31. 5. 2025. Na žádnou z výše uvedených skutečností žalobkyně nikterak nereagovala a k případnému vyvrácení těchto závěrů nepředložila ničeho ani v rámci nyní podané žaloby. Soud má však z obsahu listin naopak za prokázané, že žalobkyně na předmětných pozemcích řádné zalesnění neprovedla a rovněž pak nečinila žádné aktivní kroky k zalesnění těchto pozemků. Z uvedeného důvodu pak nemohl žalovaný ani hodnotit ve prospěch žalobkyně jakékoliv liberační důvody, když tyto neměl nikterak podloženy a z obsahu spisu nevyplývají.

38. Tato námitka není důvodná.

39. Namítá-li pak žalobkyně, že nemohla objektivně ovlivnit skutečnosti, které jí významným způsobem ztěžovaly proces zalesnění, tak ani s touto námitkou se městský soud neztotožňuje. Žalobkyně jednak nikterak jí tvrzené významné skutečnosti bránící ji v zalesnění předmětných pozemků nepodložila žádným důkazem a pouze je v obecné rovině namítá a dále soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobkyně měla dostatek času, aby od vzniku holin v roce 2012 sadební materiál zajistila a zalesnění na předmětných pozemcích uskutečnila. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí připomněl, že žalobkyně v předchozích letech bez problému a včas i přes sucho zalesnila kvalitními sazenicemi jiné holiny po těžbách kůrovcového dříví na částech svých lesních pozemků p. č. XB, XC a XP v katastrálním území X. ČIŽP pak k obdobné námitce žalobkyně na stranách 22 až 24 podrobně uvedla, z jakého důvodu nepovažuje žalobkyní tvrzené překážky v zalesnění za relevantní se závěrem, že uvedené důvody nejsou natolik fatální, aby žalobkyně nemohla od roku 2013 za osm jarních zalesňovacích období a sedm podzimních zalesňovacích období provést na předmětných plochách zalesnění. Kromě toho i ze znaleckých posudků č. 143/2020 a č. 154/2021 k dílčí námitce žalobkyně, že se dřívější zalesnění neujalo, vyplývá, že na předmětných plochách nebyla provedena žádná revitalizace půdního povrchu v podobě navezení kvalitní zeminy, aby došlo ke zlepšení půdního složení. Na uvedené

skutečnosti žalobkyně opět nijak konkrétně nereagovala a neuvedla a nepředložila k důkazu ničeho, čím by naopak reálné ztížení procesu zalesnění prokázala. Městský soud má za to, že jak ČIŽP, tak žalovaný se s žalobkyní tvrzenými objektivními skutečnostmi bránícími jí v procesu zalesňovaní dostatečně vypořádali. Soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

40. Žalobkyně dále brojí proti posouzení a vyhodnocení konkrétních okolností týkajících se lesní cesty (pozemek označený jako parcela č. XG v katastrálním území X). Za rozhodné okolnosti, jež správní orgány nesprávně vyhodnotily, žalobkyně uvedla, že ve vytýkaném období u lesní cesty panoval nesoulad mezi stavem reálným a stavem zapsaným v katastru nemovitostí a dále její využívání k lesní dopravě bylo dáno historicky, přičemž to nebyla žalobkyně, kdo ji vybudoval. Žalobkyně poukázala na to, že lesní cesta je takto dlouhodobě využívána třetími subjekty a jedná se o cestu důležitou pro případný pohyb vozidel složek integrovaného záchranného systému. Sama obec Dolní Lomná pak žalobkyni požádala o to, aby lesní cestu udržovala v nezalesněném stavu, přičemž Městský úřad Jablunkov žalobkyni v roce 2020 neupozornil na nedostatek v podobě nezalesnění. To učinil až teprve v roce 2021, když uložil žalobkyni opatření k nápravě nedostatků, avšak již s žalobkyní nezahájil žádné přestupkové řízení. Žalobkyně proto byla v dobré víře, že nezalesnění reálně existující historické lesní cesty není v rozporu se zákonem, přičemž tuto skutečnost akceptuje rovněž Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy (viz její vyjádření ze dne 27. 2. 2023, č. j. 00925/BE/2023). Žalobkyně v této souvislosti považuje za nerozhodné, zda je či není lesní cesta předmětem nyní posuzované věci a žalovaný i přesto měl shora uvedené okolnosti v napadeném rozhodnutí zohlednit.

41. Obsahově totožnou námitku vypořádal žalovaný na stranách 8 až 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že předmětný pozemek označený jako parcela č. XG v katastrálním území X není předmětem přestupkového řízení, přičemž ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by žalobkyně činila kroky směrem ke státní správě lesů či katastru nemovitostí ohledně uvedení reálného stavu tohoto pozemku do souladu s katastrem nemovitostí. Ve vztahu k lesní dopravě na lesní cestě odkázal žalovaný zejména na přípis Lesů České republiky (dále jen „LČR“) ze dne 6. 5. 2022, č. j. LCR111/001037/2022, z něhož mimo jiné vyplývá, že ze strany LČR nebylo na této svážnici (lesní cestě) od roku 2012 prováděno žádné přibližování dříví. Nebyla-li pak žalobkyně spokojena se způsobem využívání lesní cesty třetími osobami, mohla s nimi vyvolat jednání jako v případě LČR. Žalovaný konstatoval, že využívání lesní cesty k lesní dopravě mající za následek i poškozování jejího okolí nemohlo a nemůže být překážkou k provedení zalesnění navazujících částí předmětných PUPFL (mimo lesní cestu). Zalesnila-li by žalobkyně části lesního pozemku p. č. XP v katastrálním území Dolní Lomná vhodným sadebním materiálem lesních dřevin a oplotila je v jejích hranicích, tedy mimo lesní cestu, k jejich poškozování by rozhodně v takovém rozsahu nedocházelo. K žádosti obce Dolní Lomná ohledně nezalesňování lesní cesty a jejího okolí žalovaný uvedl, že tato obec nemá kompetence k udělení výjimky ze zákazu využívat předmětné PUPFL nebo jejich části k jiným účelům, než umožňuje lesní zákon (viz § 13 odst. 1), proto žalobkyně neměla žádnou povinnost této neformální žádosti jakkoli vyhovět. Kromě toho tato žádost byla žalobkyni adresována až teprve dne 8. 11. 2020, tedy až v době již probíhající kontroly. Navíc, žalobkyně již v roce 2013 žádala Městský úřad Jablunkov o odnětí některých předmětných PUPFL, proto byla jednoznačně obeznámena o postupu v případě jiného využití lesních pozemků než pro plnění funkcí lesa. Co se týče poukazu žalobkyně na vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy ze dne 27. 2.

2023, č. j. 00925/BE/2023, z tohoto nevyplývá, že by Agentura akceptovala stav na částech nezalesněných předmětných PUPFL. Agentura žalobkyni pouze sdělila, že případné využití stávající svážnice anebo její přeložky (ne obojí) pro účely naplnění zájmů ochrany přírody je po patřičném posouzení možné.

42. K totožné námitce se pak vyjádřila rovněž ČIŽP v rámci prvoinstančního rozhodnutí. Na stranách 38 až 39 prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že žalobkyně se s ohledem na žádost obce Dolní Lomná ze dne 18. 11. 2020 nemůže hájit tím, že udržovala části předmětných ploch kopírující lesní cestu v nezalesněném stavu právě na základě této žádosti, neboť již v době obdržení žádosti žalobkyně po řadu měsíců páchala vytýkané jednání. Na stranách 44 až 45 pak ČIŽP upozornila na to, že nebyla-li si žalobkyně schopna zajistit neprůjezdnost vozidel přes dotčené pozemky například výstavbou oplocenek, jde tato skutečnost k její tíži. Žalobkyně navíc dokázala, že má prostředky na výstavbu oplocenek, umí je realizovat a zabránit tak průjezdům vozidel (viz tři oplocenky v oblasti severozápadně od pozemků p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF). Co se týče žalobkyní tvrzeného průjezdu složek integrovaného záchranného systému, ze správního spisu není zřejmé, že by lesní cesta byla někdy takto využita, přičemž vozidla mohou do předmětné oblasti snáze dojet po daleko méně prudké lesní cestě.

43. Městský soud k výše uvedené námitce žalobkyně předně uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 160/2020-45, *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům než žalovaný, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil*.“ Podle § 31 odst. 1 věty prvé lesního zákona *vlastník lesa je povinen obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa*. Vlastník lesa je proto povinen vychovávat lesní porosty včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa (STANĚK, Jiří. § 31 [Obnova a výchova lesních porostů]. In: FLORA, Martin, STANĚK, Jiří, PRŮCHOVÁ, Ivana. Lesní zákon. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 325,). Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně opakovaně žádala Městský úřad Jablunkov o prodloužení lhůty pro zalesnění holin na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území X. Naposledy byla žalobkyni prodloužena lhůta k zalesnění k uvedeným pozemkům prodloužena rozhodnutím Městského úřadu Jablunkov ze dne 2. 3. 2020, č. j. MEJA 4443/2020, a to do 31. 5. 2020. Žalobkyně však ani tuto lhůtu nesplnila, proto jí byla rozhodnutím Městského úřadu Jablunkov ze dne 1. 2. 2021, č. j. MEJA 1467/2021, uložena opatření k odstranění zjištěných nedostatků mimo jiné v podobě řádného zalesnění holin po těžbách, a to do 30. 6. 2022 (viz bod 1. citovaného rozhodnutí). V této souvislosti městský soud upozorňuje, že využívání lesní cesty k dopravě nemůže představovat odůvodněnou překážku umožňující žalobkyni, aby na částech předmětných PUPFL neprovedla zalesnění v souladu s lesním zákonem. Takovou výjimku neobsahuje ani lesní zákon, ani žádné jiné zákonné ustanovení. Městský soud v souladu s žalovaným uvádí, že žalobkyně neučinila vše, co mohla a měla k tomu, aby zabránila či alespoň eliminovala poškozování částí předmětných PUPFL a k jejich zalesnění žalobkyně nečinila žádné aktivní kroky. Městský soud rovněž nemůže přisvědčit dílčí námitce žalobkyně, že byla v tomto ohledu v dobré víře, když ji i obec Dolní Lomná požádala o udržování částí pozemků souběžně s lesní cestou v nezalesněném stavu. Žalobkyně si musela být vědoma své povinnosti části předmětných PUPFL zalesnit, neboť jí za tímto účelem byla k její žádosti opakovaně ze strany Městského úřadu Jablunkov prodlužována lhůta. V této souvislosti lze

rovněž přisvědčit názoru žalovaného, že dílčí jednání žalobkyně spíše směřovalo k udržování dotčených pozemků v nezalesněném stavu k realizaci záměru – vybudování sjezdové tratě, neboť i přes upozornění Městského úřadu Jablunkov uvedenému v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2020, č. j. MEJA 4443/2020, o tom, že prodloužení lhůty do 31. 5. 2020 je prodloužením definitivním, žalobkyně poskytnutou lhůtu opět nedodržela, a to ani ke dni 1. 2. 2021, kdy jí bylo uloženo Městským úřadem Jablunkov opatření k odstranění zjištěných nedostatků. O motivaci žalobkyně udržet části předmětných pozemků v nezalesněném stavu k vybudování sjezdové tratě pak svědčí rovněž vyjádření Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy ze dne 27. 2. 2023, č. j. 00925/BE/2023, v němž je v bodu 1. uvedeno, že *„Agentura NESOUHLASÍ s navrženou změnou užívání lesních pozemků parc. Č. XA, XB, XC, XP, XQ, XR, XS, XE a XG v k. ú. X z NL-les na NSs-lyžařské svahy (v návrhu označeno jako SO 01) za účelem vytvoření nové sjezdové trati (ST-2)*“. Konečně uvádí-li žalobkyně, že ji není možné vinit z toho, že nejednala s třetími subjekty ohledně provozování lesní dopravy na lesní cestě, nic nebránilo žalobkyni podat ke státní správě lesů podnět, že dochází k porušení povinností daných v § 34 odst. 1 lesního zákona. Žalobkyně však žádná taková opatření neučinila, proto nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by vynaložila veškeré úsilí k tomu, aby předmětné části pozemků plnily funkci lesa v rozsahu předvídaném zákonem. Městský soud se tak ztotožňuje se závěry učiněnými jak ČIŽP, tak žalovaným a v podrobnostech na ně odkazuje, neboť je považuje za správné, zákonné a přezkoumatelné. Žalobkyně proti těmto závěrům soudu nepředložila žádnou relevantní oponenturu, přičemž opět pouze zopakovala svou již uplatněnou argumentaci, s níž se žalovaný srozumitelným a dostatečným způsobem vypořádal.

44. Poukazovala-li pak žalobkyně na to, že Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO Beskydy ve svém vyjádření ze dne 27. 2. 2023, č. j. 00925/BE/2023, nezalesnění pozemků v části, kterou reálně vede lesní cesta a tomu přiléhající pásmo, akceptuje, tak z žalobkyní citované části vyjádření tato skutečnost nikterak nevyplývá. Jak již uvedl žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí, Agentura se pouze vyjádřila tak, že případné využití stávající svážnice je možné a bude posouzeno po předložení detailnější dokumentace. Agentura se však nikterak nevyjádřila v tom směru, že akceptuje nezalesnění pozemků. Uvedený argument žalobkyně proto není relevantní.

45. Za nepřípadnou pak považuje soud argumentaci žalobkyně, že nelze s pravděpodobností blížící se jistotě předpokládat, že by vysazené sazenice či jiná opatření zabránila historicky a dlouhodobě provozované lesní dopravě. Jedná se o ničím nepodložené tvrzení žalobkyně, které nemůže být jakkoliv způsobilé odůvodnit skutečnost, že žalobkyně neučinila prakticky žádné kroky k tomu, aby se alespoň pokusila naplnit svou zákonnou povinnost uloženou jí lesním zákonem.

46. Městský soud se dále zabýval žalobkyní vznesenou námitkou překážky věci rozsouzené a porušení zásady ne bis in idem v souvislosti s neodstraněním tří betonových patek. Žalobkyně má za to, že již byla potrestána za realizaci stavby bez příslušného povolení, kdy uvedené jednání je nutné posoudit jako trvající přestupek. Opakované ukládání pokut pak je sice v takovém případě možné, ale pouze při odlišnosti skutků. Tím se však žalovaný relevantně nezabýval, když odlišnost skutků spatřoval toliko v rozdílnosti časového období.

47. Městský soud předně uvádí, že žalobkyně v podané žalobě nikterak nespecifikovala, jakým rozhodnutím měla být za realizaci stavby bez příslušného povolení sankcionována, čímž měla být v nyní posuzované věci dána překážka věci rozsouzené a mělo dojít k porušení zásady ne bis in idem. Z napadeného rozhodnutí a rovněž i ze správního spisu nicméně

vyplývá, že je tímto rozhodnutím příkaz Městského úřadu Jablunkov ze dne 23. 11. 2020, č. j. MEJA 18575/2020. Z citovaného příkazu Městského úřadu Jablunkov vyplývá, že žalobkyni byla uznána vinnou z přestupku podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, kterého se dopustila mimo jiné tím, že v době od 1. 12. 2019 do 9. 6. 2020 bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí odňala menší části pozemků určených k plnění funkcí lesa, a to tím, že na lesních pozemcích p. č. XT, XB, XC a XE v katastrálním území X nechala vybudovat základové patky pro zasněžování včetně vodovodního potrubí, elektro přípojek a sdělovacích kabelů. Za uvedený přestupek byla žalobkyni podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle § 54 odst. 3 písm. b) lesního zákona uložena pokuta ve výši 75 000 Kč.

48. V nyní posuzované věci byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ČIŽP, kterého se dopustila mimo jiné tím, že v období od 10. 6. 2020 do 26. 11. 2021 jako vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa p. ř. XA, XB, XC, XD, XE a XF v katastrálním území x neobhospodařovala části předmětných ploch účelně podle lesního zákona, konkrétně udržovala tyto části v nezalesněném stavu k realizaci možného záměru (pro účely existence sjezdové tratě), a to bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů, když neodstranila tři betonové patky pro možné zasněžování.

49. Dle obecné trestněprávní nauky, která je stran výkladu pojmů „*skutek*“ a „*totožnost skutku*“ bez dalšího použitelná i v oblasti správního trestání, se skutkem rozumí událost spočívající v jednání osoby vyvolávající trestněprávně relevantní následek. Jde o všechny projevy vůle navenek, jsou-li v příčinné souvislosti s vymezeným následkem a jsou-li tyto projevy vůle zahrnuty zaviněním jednající osoby (v případě deliktu založeného na subjektivní odpovědnosti). Skutek je tedy vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi. Jeden skutek může mít znaky jednoho správního deliktu, ale i více správních deliktů (jednočinný souběh), stejně jako nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu (ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád. Komentář. II. díl*. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2718-2749.). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, je pak stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat přípustné tehdy, liší-li se tyto od sebe navzájem v podstatných okolnostech, přičemž „*tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod o uplatnění zásady ne bis in idem. Zkoumání shodnosti či alespoň částečné shodnosti v podstatných okolnostech skutku je pak věcí každého konkrétního posouzení.*“

50. Zásada ne bis in idem, dle níž nemůže být nikdo dvakrát potrestán pro stejný skutek a z ní vyplývající zásada litispendence, tedy nemožnost vést o téže věci více řízení současně a v neposlední řadě nemožnost znovu rozhodnout o věci již rozhodnuté (res iudicata), patří mezi stěžejní principy ovládající procesní předpisy. Skrze uvedené principy je v procesním právu zajištěn požadavek právní jistoty účastníků řízení, aby od jistého okamžiku byl výsledek řízení, a tedy rozhodování o konkrétní věci, fixován a byl v zásadě nezměnitelný. Zjišťování skutečností, o něž se má rozhodnutí, které je výsledkem řízení, skutkově opírat, nelze v jedné věci libovolně opakovat, ale má se tak dít (nejsou-li dány vskutku závažné důvody pro opakování) zásadně toliko jednou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010-71, č. 2316/2011 Sb. NSS).

51. Zásadu překážky věci pravomocně rozhodnuté lze pak charakterizovat jako negativní podmínku řízení spočívající v tom, že bylo-li o totožné věci pravomocně rozhodnuto,

nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu. Totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky, přičemž základním předpokladem pro vznik uvedené překážky je okolnost, že pachatel skutku, pro který je řízení vedeno, byl již pravomocným rozhodnutím správního orgánu pro tentýž skutek postižen nebo zproštěn viny. Při posuzování existence překážky věci pravomocně rozhodnuté je proto nutné pečlivě zkoumat obsah rozhodnutí o přestupku, zejména jeho výrokové části, a provést srovnání skutkových okolností a zákonných znaků přestupku, pro který již byl pachatel postižen nebo zproštěn viny, a přestupku, pro který pachatel je nebo má být postižen. Jedině tak lze zjistit, zda jsou splněny podmínky k tomu, aby rozhodnutí o přestupku mohlo založit překážku věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 73/2010).

52. Trvající přestupek je definován v § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky jako přestupek *jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán*. Podstatným znakem trvajícího přestupku je, že se zde postihuje ono udržování protiprávního stavu, čímž se liší od poruchového deliktu a nelze tyto dva přestupky zaměňovat. Poruchovým deliktem totiž je sice rovněž vyvolán protiprávní stav, který může trvat delší dobu, nicméně znakem skutkové podstaty již není udržování vyvolaného protiprávního stavu a jeho udržování se nepostihuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 57/2012-28). Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, pak tvoří jeden skutek a jeden přestupek až do okamžiku ukončení přestupkového jednání, tedy až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Dalším mezníkem, který ukončuje trvající přestupek, nedošlo-li k jeho ukončení již dříve ukončením protiprávního stavu, je obvinění z přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010-101). Obviněným se pak podezřelý stává v souladu s § 69 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v okamžiku, jakmile *vůči němu správní orgán učiní první úkon v řízení*. Podle § 78 odst. 2 věty prvé zákona o odpovědnosti za přestupky se tímto úkonem rozumí doručení oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústní vyhlášení takového oznámení. Obvinění z přestupku u trvajícího přestupku proto znamená, že trvá-li i nadále, považuje se za nový přestupek, neboť obviněním dochází k přetržení trvajícího přestupku (VETEŠNÍK, Pavel. § 8 [Trvající přestupek]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 80–81). Z hlediska totožnosti skutku se tedy nejedná o skutek shodný, ale o skutek nový, za který lze uložit další sankci. I při existenci totožného pachatele i protiprávního stavu je však odlišnost dána časovým obdobím, po které přestupek trvá a za které je sankce ukládána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007-61).

53. Podle § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat mimo jiné čas spáchání přestupku, neboť smyslem určení náležitostí výroku je, aby daný skutek nemohl být zaměněn s jiným. Časové ohraničení deliktního jednání je proto důležité také z hlediska posouzení zániku odpovědnosti.

54. Soud při aplikaci shora uvedených doktrinálních a judikaturních závěrů uvádí, že v případě obou přestupkových řízeních neshledává totožné potrestání žalobkyně za totožné jednání, a tedy překážku *res administrata*. V prvém přestupkovém řízení byla žalobkyně pravomocně sankcionována za přestupek podle § 54 odst. 2 písm. a) lesního zákona, spočívající v tom, že v období od 1. 12. 2019 do 9. 6. 2020 nechala na částech pozemků mimo jiné vybudovat

základové patky pro zasněžování včetně vodovodního potrubí, elektro přípojek a sdělovacích kabelů, to vše bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů. V nyní posuzované věci je naopak žalobkyně sankcionována za to, že v období od 10. 6. 2020 do 26. 11. 2022 používala části předmětných pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, když pozemky ponechávala v nezalesněném stavu. Již jen z uvedeného je zřejmé, že se nejedná o totožné jednání, jako v případě samotného zbudování základových patek včetně vodovodního potrubí, elektro přípojek a sdělovacích kabelů. V případě prvně projednávaného přestupku pak lze se sice z jazykového výkladu posoudit tento přestupek jako trvající, když je skutková podstata definována slovy „*odnímá*“, nicméně jak bylo uvedeno v bodu [52], trvající přestupek je ukončen obviněním z přestupku. Obvinění z přestupku u trvajícího přestupku proto znamená, že trvá-li i nadále, považuje se za nový přestupek, neboť obviněním dochází k přetržení trvajícího přestupku a z hlediska totožnosti skutku se tedy nejedná o skutek shodný, ale o skutek nový, za který lze uložit další sankci. I při existenci totožného pachatele i protiprávního stavu je však odlišnost dána časovým obdobím, po které přestupek trvá a za které je sankce ukládána. Z uvedeného důvodu by tak i v případě, kdy by přestupek v nyní posuzované věci měl shodné rysy s předchozím přestupkem, nemohla by zde být shledána totožnost skutku, a tedy porušení překážky *res administrata* a z ní vyplývající zásady ne bis in idem. Tato námitka proto není důvodná.

55. Namítá-li pak žalobkyně nepřesnost vymezeného skutku, k tomu městský soud uvádí, že vytýkané jednání v nyní posuzované věci spočívá zejména v tom, že žalobkyně části předmětných pozemků neobhospodařovala v souladu s lesním zákonem, když je udržovala v nezalesněném stavu. V případě neodstranění patek pro zasněžování se jedná o jedno z dílčích jednání, která však ve svém souhrnu naplňují skutkovou podstatu předmětného přestupku. K námitce ve zcela shodném znění se vyjádřil žalovaný na stranách 12 až 13 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že využívá-li žalobkyně předmětné části pozemků způsobem, že nejsou účelně obhospodařovány v důsledku například existujících nepovolených staveb podle lesního zákona, tak funkce lesa na předmětných částech pozemků nejsou dostatečně zachovány, tj. plněny rovnoměrně a trvale. Proto v rámci ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa lesní zákon postihuje i jiné jejich využití, tedy nejen samotnou realizaci stavby. Městský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a dodává, že dle § 15 odst. 3 lesního zákona *bez odnětí lze na pozemcích určených k plnění funkcí lesa umístit signály, stabilizační kameny a jiné značky pro geodetické účely, stožáry nadzemních vedení, vstupní šachty podzemního vedení, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 30 m² nebo přečerpávací stanice, vrty a studny, stanice nadzemního nebo podzemního vedení, zařízení a stanice sloužící monitorování životního prostředí a větrní jámy, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 55 m²*. Patky pro zasněžování však nespadají ani do jedné z předmětných kategorií, proto hodlala-li patky žalobkyně na předmětných pozemcích umístit, měla tak učinit za současného odnětí těchto pozemků. Kromě toho je třeba upozornit na to, že vytýkané jednání je v nyní posuzované věci konstruováno jako tzv. ohrožovací delikt, kdy „*podstatou ohrožovacího deliktu je, že k jeho dokonání postačuje ohrožení chráněného zájmu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 172/2015-67) a sankcionováno je tedy „pouhé“ vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem, v tomto případě životní prostředí, bez ohledu na to, zda k poškození životního prostředí ve výsledku dojde. Ohrožovací delikt je tedy dokonán samotným vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů na zákonem chráněný zájem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39 či rozsudek ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 168/2023-52).

56. Žalobkyně brojí proti závěru o tom, že neučinila dostatečná opatření proti sečení na předmětných pozemcích. Žalobkyně má za to, že jí nelze přičítat odpovědnost za následek, který svým jednáním nezpůsobila. K tomu městský soud předně uvádí, že žalobkyni není kladeno za vinu to, že prováděla na částech předmětných pozemků sečení. Žalobkyni je kladeno za vinu to, že neučinila včasná a dostatečná opatření proti opakovanému sečení (podtrženo soudem). Žalovaný tedy nečiní žalobkyni odpovědnou za to, že bylo na částech předmětných pozemků provedeno sečení, ale že žalobkyně se o poškozování přirozené obnovy kosením dozvěděla, avšak neučinila opatření například formou oplocenek či jinou individuální ochranu tak, aby tomuto poškozování zabránila. Ve správním spise se pak rovněž nenachází jakýkoli podklad o tom, že by žalobkyně činila opatření zabraňující opakovanému sečení, např. oznámením takového jednání orgánům státní správy lesů. Ze znaleckého posudku č. 154/2021 pak naopak vyplývá, že „*na předmětné lokalitě probíhá činnost neslučitelná s lesnickým hospodařením (sečení, pojezd těžké mechanizace), která nejen limituje přirozenou obnovu, ale také plnění všech funkcí lesa*“. V této souvislosti tak nelze než uzavřít, že argumentace žalobkyně se zcela míjí s podstatou vytýkaného jednání, proto ji městský soud neshledal důvodnou.

57. Závěrem žalobkyně namítá nepřiměřený druh a výměru trestu, když by v nyní posuzované věci postačovalo uložení trestu ve formě napomenutí, případně uložení pokuty při spodní hranici zákonné sazby. Městský soud v této souvislosti nejprve v obecné rovině podotýká, že stanovení výše pokuty je primárně věcí správního uvážení správního orgánu, který sankci ukládá. Správní uvážení přitom podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu, kdy soud toliko zkoumá, zda správní orgán nevybočil z mezí a z hledisek stanovených zákonem, jestli je jeho uvážení v souladu s pravidly logického usuzování, zda bylo učiněno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, eventuálně jestli se správní orgán nedopustil zneužití správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2014, č. j. 1 As 82/2014-38). Městský soud předně neshledal, že by v nyní posuzované věci došlo k porušení shora uvedených kritérií, která je nutné respektovat při ukládání sankce. Městský soud v této souvislosti připomíná, že žalobkyně již byla za obdobné přestupky v minulosti sankcionována (viz např. rozhodnutí ČIŽP ze dne 30. 6. 2015 nebo příkaz Městského úřadu Jablunkov ze dne 23. 11. 2020). Soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná sazba, kterou byla žalobkyně ohrožena, byla ve své horní hranici až do výše 5 000 000 Kč. Sankci přitom žalovaný uložil ve výši, která představuje 16 % z této maximální možné výše. Již z tohoto důvodu ji není možné *a priori* na první pohled označit za nepřiměřenou. Je rovněž třeba dodat, že uložená pokuta musí pro pachatele představovat citelný negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní, výchovný a generálně preventivní účinek. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti soud nemohl dospět k závěru, že žalobkyni uložená pokuta neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce a je nepřiměřená či dokonce likvidační v tom smyslu, jak je likvidační pokuta definována v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Likvidační povahu uložené sankce ostatně žalobkyně ani nenamítala, tato námitka proto není důvodná. Z uvedeného důvodu pak soud nepřistoupil ani k moderaci pokuty do výše 200 000 Kč, jak žádala žalobkyně, neboť smyslem a účelem moderace „*není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria*

potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Moderační právo soudu má totiž své místo toliko tam, kde se jedná o případ zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2025, č. j. 5 As 205/2024-35).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.